

Царят бегло се извърна, направи на жена си знак да почака и продължи да отбелязва нещо върху чертежа. Тя постоя малко, след това се приближи до мъжете и каза малко сърдито:

- Ето, че и днес пак стана ~~малко~~ късно!

Иваница я изгледа очуден.

- За какво е станало късно?

- Ти даже не помниш за какво! - и като сви рамене, тя подаде ръка на новодошлите, които се поклониха ^{ти}почитателно пред нея. - Зоя е при мене, елате после всички отатък да закусим.

И тя се отправи към вратата.

- Где е Мария? - попита внезапно царят, като дигна главата си от чертежа.

- У Еленини - ствърна сухо куманката, малко оскърбена от непрестанното внимание и нежните бащински грижи, с които Иваница обграждаше единствената си дъщеря.

Тази нежност и тези грижи я оскърбяваха толкова повече, колкото повече тя губеше надежда някога да стане майка. И затова, колкото и да се мъчеше да се сближи и сприятели с малкото момиченце, детето инстинктивно чувствуваше тайната ѝ неприязън, и обладано от някаква ^ссмутна боязливост, странеше от хубавата куманка.

Чертежите, които лежах на масата, бяха планове за укрепяването на Хемуса.

Царят плесна с ръце, поръча да им донесат гроздовица и малко сушено месо, след това продължи разговора с приятелите си.

- Тия дни очаквам да се върне вождът Зелгу с боляра Николица от към Цурул. Дано ни донесат повече плячка, защото тия строежи ще погълнат пак много пари... - каза Иваница и неволно си спомни, че е обещал на Целгуба ~~една~~ златна гривна с